

- Hva bidrar til å fremme produksjon og formidling i scenekunstheltet? Gi eksempler.
 - Lokaler vil bidra til å slå to fluer i en smekk – produksjon og formidling. Nå sitter veldig mange kunstnere «og venter (les søker)» på penger før man får gjort noe. De få stedene som er egnet er gjerne booket (av de med støtte og forutsigbarhet) og er dyre hvis man ikke sitter med prosjektstøtte. For de kunstnerne som ikke har penger og som lever av strøjobber må det være tilgjengelige lokaler til en meget lav pris. Følgeeffekten for en dansekunstner av å få jobbe med kroppen gjør at formidlingen kan utvikles med bevegelser og utforskning som grobunn, i stedet for nå hvor alt blir en kognitiv øvelse fordi man må forholde seg til datamaskinen og søknader til støtteordninger. Rett og slett hjelpe dansekunstnerne til å leve i sitt atferdsområde som er å jobbe med kropp i studio (som man gjør gjennomutdanning), bort fra pc og at penger er første steg for å kunne jobbe.
- Har du eksempler på vellykkede prosjekter eller tiltak som har fremmet nye typer samarbeid og økt visning av scenekunst?
 - Etter at London fikk OL, og enorme summer ble fjernet fra kunsten over til idretten, måtte scenekunstfolk tenke litt annerledes. En av følgene var at man tok over tomme lokaler, og flere av disse er i dag åpne dansesentre hvor det på dagtid er lett tilgjengelige rom for dansekunstnere, og på kveldstid undervises klasser til nærmiljøet som gjør at økonomien går rundt, men fortsatt subsidiert av lokale myndigheter. Et av kriteriene for at det skal lykkes for begge parter er at det helt spesifikt er satt ned hvem som skal kunne bruke lokaler når – da sikres de ulike aktivitetsgruppene innenfor dans plass og tid. Gode eksempler er Yorkshire Dance og Newcastle generelt.
- Hvilke strukturelle utfordringer finnes i dag på scenekunstheltet? Gi eksempler
 - Et avhengighets-forhold mellom pengesekken og kunstnerne. Om man gjør prosjektstøtten mer langsiktig og mindre prosjekt-orientert, kan de som har kommet gjennom nåløyet til støtteordninger få mulighet til langsiktig utvikling, og man kan også sette kriterier til at disse gruppene skal støtte de som ikke har pengestøtte gjennom internships og

mentorships. Noe tilsvarende kreves av de med det som tilsvarer basisstøtte i Finland.

- Produsenter er kasterballer fra prosjekt til prosjekt. Her må det langsiktighet inn. Dette bør være en egen støtteordning som gjør at man kan utvikle kompetanse. Produsenter gjør ofte alt annet enn å koreografere, og er helt avgjørende for kunstnerne. Derfor lider produsentene kanskje mer av de veldig prosjektstyrte støtteordningene, som mangler langsiktighet.
- Hvilke tiltak må til for at disse utfordringene kan løses?
 - Kunstnerisk støtte (langsiktig og med kunstneriske krav), aktivitetsstøtte (gi alle de andre mulighet til å være kreative og aktive med å bidra til billige lokaler), produsentstøtte (for å støtte oppunder dansekunstnerne).
- Hvordan ønsker du at scenekunstheltet skal se ut om 5-10 år? Kort beskrivelse.
 - Spredte rom over hele landet, og hele Oslo. I Oslo må det være tilgjengelige lokaler og aktivitet i alle bydeler, ikke en «hot spot» som fort kan føles ugjennomtrengelig og lite åpent. Man må føle tilhørighet, og den beste dansen skapes når folk høre tilhørighet. De fra Grorud kjenner best sin historie, akkurat som de fra Vinderen kjenner sin. Og med en felles struktur kan kommunikasjonen mellom land og strand, og internt i Oslo, opprettholdes.

Ådne Marlon Gulbrandsen